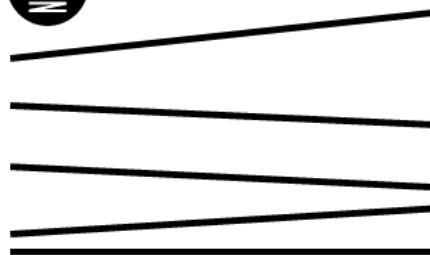

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

frit bearbejdet af R. S. Feveile.

Den hvide Kat eller Lykken følger den kjække,
et Eventyr i 6 Afsnit : I. Kongen og Prins
Manfred. II. Thronfølgeren. III. Indtoget i
Troldskoven. IV. Den hvide Kat. V. Lykkens
Yndling. VI. Den sidste prøve

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : August Bang. V. Thaning & Appel,
1875

Fysiske størrelse | Physical extent: 16 s., 6 tav. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Den
HVIDE
KAA

KJØBENHAVN
AUGUST BANG V. THANING & APPEL

15. 263.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023480310

Den hvide Kat

eller

Lykken følger den kjække,

et Eventyr i 6 Afsnit,

I. KONGEN OG PRINS MANFRED.

II. THRONFØLGEREN.

III. INDTOGET I TROLDSKOVEN.

IV. DEN HVIDE KAT.

V. LYKKENS YNDLING.

VI. DEN SIDSTE PRØVE.

Frit bearbejdet

af

R. S. Feveile.

REDAKTØR AF "ILLUSTRERET BØRNEBLAD".

Kjøbenhavn.

August Bang.

V. Thaning & Appel.

Trykt hos J. H. Schultz.

1875.

C

[Faint, mostly illegible text covering the upper and middle portions of the page, possibly representing a list or index.]

I.

Kongen og Prins Manfred.

„Sundhed og godt Humør tillige
det er den bedste Skat, du kan faa;
hvad hjalp dig hele Verdens Rige,
kunde af Glæde dit Hjerte ej slaa?
Hvad giver Livet først god Kulør?
Sundhed, min Ven, og et godt Humør!“

Ding — dang! ding dang! ding dang! Sørgelig lød hver Morgen og Aften Kirkeklokkerne over det hele Rige, og saaledes havde de nu lydt i mange Aar hver Morgen og Aften, naar Solen stod op, og naar den gik ned. Saaledes havde den gode Konge befalet det; han vilde, at det hele Land skulde sørge med ham. De unge, de var nu saa lette i Sindet og vare opvoxede dermed, saa de lagde slet ikke Mærke til den Ringen, skjønt den hver Gang varede en hel Time; men de gamle, som bedre forstod, hvad Sorg vil sige, de tænkte al Tid paa deres Konges Sorg, og mangan gammel Mand og Kvinde foldede Hænderne og sendte et stille Suk op for deres gode Konge, at han dog engang igjen maatte faa sit gamle frie Sind og gode Humør.

Men hvad var der da hændet ham? spørger du; ja det maa vi først fortælle, for ellers er der slet intet ved hele Historien.

Mægtig var han, alle Nabofyrsterne skjalv for hans Magt, dertil var han saa rig, at han knap kunde angive sin Rigdom i Tøndemaal, og, hvad der var endnu bedre, god og retfærdig var han og derfor elsket af alle sine Undersaatter. Alt dette var jo meget godt, men mer end det altsammen var ham dog hans smukke, elskelige Dronning, ved hvem han hang med hele sin Sjæl, og saa deres eneste Barn, den lille Prinsesse Gulnare, den dejligste lille Pige, som nogen vilde se. Naar den mægtige Konge sad paa sit pragtfulde Slot hos sin elskede Dronning og med den lille Guldnaare paa sit Skjød, da udbrod han ofte: „Jeg er dog den lykkeligste Mand i hele Verden! jeg gav gjerne al min kongelige Herlighed bort, naar jeg blot maa beholde eder“.

Se det kunde Troldene nu slet ikke lide at høre. Du véd nok, der er nogle onde Væsner til, som man kalder Trolde? For deres Ulydigheds og Ondskabs Skyld er de fordømte til at leve i store Huler dybt under Jorden eller inde i de store mørke Skove og i Udørkener.

Der kunne de vel opføre sig prægtige Bygninger, prydede med Guld, Sølv og Ædelstene, som de hente i Jordens Dyb; men der er koldt og dødt i deres Boliger som i deres Hjerter, dér huses ingen Glæde, og hvad er saa al Glimmer og Herlighed, naar Sindet ikke er glad? De misunde da ogsaa alle glade Mennesker deres Lykke, og intet er dem kjærere end at forstyrre denne Lykke. Derfor snige de sig i Mørket omkring glade Mennesker, og lykkes det dem ved deres Rænker at fange et Menneske, helst en uskyldig og glad lille Pige, saa føre de hende til deres Konges Borg, thi selv Trolde maa glæde sig ved Synet af saadant et yndigt, uskyldigt lille Væsen.

Det var nu just den lille Prinsesses Fødselsdag, hun fyldte sit tiende Aar. Der var stor Fest paa Slottet. Kongen havde indbudt alle Nabofyrsterne til at fejre denne Glædesdag; Slottet var prydet med Blomster og Flag, Springvandene sprang med Guldæbler, og alt var Herlighed og Glæde. Men om Aftenen, da alle stod og betragtede det prægtige Fyrværkeri, blev der en stor Uro og Forvirring over det hele Selskab; den lille Prinsesse var med ét forsvunden. Man søgte i alle Værelser og rundt i alle Havens Gange, ja hver Busk i hele Haven blev undersøgt, man kaldte overalt paa den lille Guldnaar, — forgjæves, hun var intet Sted at finde. Kongen lod samme Nat et Par Regimenter Soldater rykke ud og befalede dem at afsøge Egnen og Skoven i mange Miles Omkreds; men efter flere Dages møjsommelig Efterforsken vendte de med uforrettet Sag tilbage. Den lille Prinsesse var og blev borte.

Nu blev der lige saa stor Sorg i Kongeborgen, som der før havde været Glæde, og den fromme Dronning, som i Forvejen var meget svag, blev af den bitre Sorg kastet paa Sygelejet, og efter nogle Ugers smertelige Kvaler gjorde Døden Ende paa hendes Lidelser. Men da greb Fortvivlelsen Kongens Hjerter, han lukkede sig inde i sit Kabinet, i flere Dage nød han ingen Føde, og ingen Søvn lukkede hans Øje. Lidt efter lidt vendte vel Besindelsen tilbage, han tog sig igjen af Regjeringen og viste sig for Folket; men aldrig kom der et Smil paa hans Læber, og sjælden taledes han med nogen uden om Regjeringssager, og aldrig var der nogen Festlighed paa det kongelige Slot, hvor der nu var lige saa dødt og stille, som der før havde været livligt og muntert.

Saaledes hengik flere Aar, ingen Forandring syntes at ville indtræde, og hver Dag lod Kongen alle Landets Kirkeklokker minde Undersaatterne om Landsfaderens dybe Sorg. Men Kongens Udseende havde forandret sig meget i den Tid: han, der endnu var en Mand i sine bedste Aar, så ud som en Olding; hans lange mørkebrune Haar og Skjæg var blevet kridhvidt, og hans før saa lyse og frejdige Aasyn bar nu Sorgens og Smertens alvorlige Træk til Skue.

Den eneste, som formaaede at opmuntre ham, var den unge Prins Manfred, den afdøde Dronnings Brodersøn. Som lille Dreng havde han mistet sine Forældre; hans Fader, der hørte til en Sidegren af en gammel Fyrsteslægt, havde intet efterladt ham uden et hæderligt og anset Navn, men det var jo ogsaa den bedste Arv. Han var bleven opdraget ved det kongelige Hof, havde været Guldnares Legekammerat og gode Ven, og saavel Kongen som Dronningen elskede ham som en Søn; og nu, da baade Hustru og Barn vare ham berøvede, nu kastede Kongen hele sin Kjærlighed paa den unge Prins. Og Manfred var ogsaa denne Kjærlighed værd. Ikke blot var han den smukkeste Knos, nogen vilde se, og dertil modig, rask og dygtig i al Slags Vaabenfærd; men hans inderlig gode og fromme Sind lyste ham ud af de klare, blaa Øjne, og hans frejdige tillidsfulde Mod og glade Humør gjorde hans Omgang tiltalende for alle og var

saare velgjørende for Kongens sørgende Hjerter. Derfor havde han ham ogsaa saa meget som muligt om sig, og da den unge Prins var elsket af alle, baade store og smaa, saa var det jo saa naturligt, at Kongen fattede den Tanke, at Manfred skulde være hans Efterfølger og arve Kronen, naar han døde eller nedlagde Regjeringen for i Ro og Stilhed at begræde sin ulykkelige Skjæbne.

II.

Thronfølgeren.

„Ak Ære! hvad er,
 hvad er dine Kroner og Kranse, du bær!
 Misundelse sidder dig al Tid paa Ryg,
 den hemmelig stødes og sjelden er tryg!“

Ja saadan gaar det nu al Tid; den, der er højt paa Straa, har ogsaa mange Misundere; og saadan gik det ogsaa her. Kongen havde nemlig haft en yngre Broder, som var død og havde efterladt sig to Sønner. De vare opdragne i Rigdom og Hoffærdighed, stolte vare de og stolede paa deres egen Kraft og paa deres Rigdomme. Den fattige Manfred havde de al Tid med Ringeagt set ned paa, og da han bestandig bar en gul Kjortel, saa kaldte de ham haanende den fattige Guldspurv. Da de nu kom under Vejr med, at Kongen muligen vilde gjøre ham til sin Efterfølger og forbigaa dem, som ansaa sig langt mere berettigede dertil, saa bleve de forbitrede og søgte paa enhver Maade at skade ham. Og da de havde store Midler, saa havde de ogsaa mange Venner blandt Rigets Stormænd, og dem søgte de nu at stemme ugunstig mod Manfred, idet de beskyldte ham for at gaa Kongen under Øjne og smigre sig ind hos ham ved at tale ondt om alle hans tro Mænd. Nu er det saa underligt i Verden, at saa mange laane Øre til Bagtalelsens onskabsfulde Røst, og saaledes dannede der sig her et stort Parti blandt de adelige, som var fjendsk sindet mod den unge Prins og paa alle Maader søgte at faa Kongen fra den Tanke, at gjøre ham til Thronfølger.

Gjenstanden for al denne Ondskab, den unge Prins Manfred, gik imidlertid sorgløs omkring imellem dem og anede intet ondt; han, der ikke kunde nænne at gjøre det mindste Dyr Fortræd, hvor kunde han tænke sig, at der var saa megen Ondskab til?

Men da Kongen mærkede, hvorledes Sagerne stod, og indsaa, at det vilde være vanskeligt at trodse saa mange af Landets store, saa besluttede han, at lade Lykken vælge imellem de tre Prinser. Han kaldte dem derfor en Dag for sin Throne og taledes saaledes til dem:

„Jeg har besluttet, at en af eder skal være min Efterfølger paa Thronen, og I véd, jeg har Ret til at vælge, hvem jeg vil; men da I alle tre ere flinke og brave unge Mænd, saa falder det mig vanskeligt at vælge mellem eder. Jeg vil derfor lade Lykken afgjøre Valget. Jeg vil

give eder en Opgave at løse, som maaske nok vil stille Fordringer til jer Dygtighed og jert Mod, men hvor det dog især kommer an paa Lykken. Drag ud i den vide Verden! Idag om et Aar ved denne Tid staa I igjen for min Throne, og den, som da bringer mig den mindste og smukkeste lille Hund, ham vil jeg ansé for den lykkeligste og vælge ham til min Thronfølger!"

Dermed gik de bort for at berede sig til Afrejsen; de to Brødre saå haanende til Manfred, og idet de gik ud, sagde den ene af dem spottende: „Naa, Gulspurv, flyv nu ud i den vide Verden og se, om Lykken kan finde dig! naar man har Penge, kan man tage sig Sagen mere let og lade andre sørge for sig. Lykke paa Rejsen, Gulspurv!" og saa gik de begge leende bort. Et Par Dage efter rejste de hver ad sin Kant, og hver med mange Tjenere. Og naar de saa kom til en By, saa levede de godt og morede sig der, medens Tjenerne strejfede alle Vegne om for at finde en lille og smuk Hund. Men hver Gang de fandt en saadan, saa mente de, at man dog nok maatte kunne finde en, der var mindre, og saa drog de til en anden By. Saadan bleve de ved, indtil Aaret næsten var udløbet, da tog de den mindste og smukkeste, de havde fundet, og kom hjem med den.

Saadan gik det begge de rige Prinser.

Men den fattige Manfred, han tog den Sag paa en anden Maade. „Den mindste og smukkeste Hund“, tænkte han, „hvor kan jeg finde den, om jeg saa det hele Aar støver om fra Hus til Hus og finder nok saa mange smaa og smukke Hunde! Nej, her maa Lykken føre mig til Maalet, og jeg kan kun passe paa og gribe dens mindste Vink. Alene drager jeg ud. Lykken maa finde mig alene.“

Saa gik han rundt og tog Afsked med dem allesammen paa Slottet, og han glemte slet ingen, ikke den ringeste Skopudser. Sidst kom han til den gamle Ellen, hans Barndoms trofaste Plejerske. Hun havde ogsaa været hans Faders og Tantes Barnepige, og derfor var hun med Manfred kommen til Slottet. Nu var hun gammel og affældig, hun kom aldrig ud af sin Stue.

„Se saa, kjære Ellen!“ sagde Manfred med bevæget Stemme, „nu staar kun tilbage at sige dig Farvel, saa ud i den vide Verden at søge min Lykke!“ „Den vil du finde, min Søn“, sagde den gamle, idet hun klappede hans Kind“, thi du er god og kjæk, og Lykken følger den kjække! „Men“, blev hun ved efter en lille Pavse, „hør et Raad min Søn: dersom du nogensinde skulde faa med Troldeøj at gjøre, da bryd dig ikke om deres Trusler og Koglerier, thi din Uskyld er dig Værn mod alle deres Anfald; men vogt dig for at lade dig lokke til vellystige Nydelser, af hvad Art de end ere; thi saa er du i deres Magt“.

Saa knælede han ned, den gamle lagde velsignende sin Haand paa hans Hoved; derpaa kyssede han hende til Afsked og skyndte sig ud til sin Hest, der ventede ham i Borggaarden. Men her saå man bedst, hvor elsket han var; thi hele Slotsgaarden var fuld af Mennesker, baade af Slottets Tjenerskab og af Folk i dets Nærhed, som vilde sige Farvel til den kjære unge Prins. Manfred blev bevæget ved dette Syn, men han betvang sig. Rask besteg han sin prægtige Skimmel, „Farvel, alle I kjære Venner!“ raabte han, „lev vel, til vi atter ses!“ Saa sporede han sin Hest og galoperede ud af Gaarden, idet han svingede sin Fjerhat over Hovedet.

„Held og Lykke følge Prins Manfred!“ lød det i et mægtigt Kor efter ham.

III.

Indtoget i Troldskoven.

Lad kun den onde true
 og øve Rænkespil,
 jeg skal ej for ham grue,
 hvor galt det saa gaar til;
 thi jeg et Værge ejer,
 han ej tør røre ved:
 mig giver Mod og Sejer
 en god Samvittighed!

Paa sin prægtige Skimmel, som hans kjære Plejefader havde skjænket ham, drog altsaa Manfred ud i den vide Verden at forsøge sin Lykke. Da han var kommen udenfor Slottets Port, gav han Hesten Tøjlen og lod den saa løbe, hvad Vej den vilde. Det var, som om den ædle Hest følte sig stolt ved den Tillid, han viste den, den vrinskede højt, og idet den rask løftede sit Hoved, drejede den om ad en Sidevej, og nu gik det i flyvende Fart, mens Manfred jublende sang:

Hejsa, hopsa, trap, trap, trap!
 min raske Ganger, vær nu rap!
 brug nu flink de lette Ben.
 over Stok og over Sten!
 vi har ingen Tid at vente,
 vi to skal vor Lykke hente;
 min raske Ganger, vær nu rap!
 hejsa, hopsa, trap, trap, trap!

Hejsa, hopsa, i Galop!
 min raske Ganger, hop hop hop!
 naar vi to os bruge saa,
 skal til Lykken nok vi naa!
 saa, min ædle Hest! med Ære
 du en Konge stolt skal bære!
 min raske Ganger i Galop!
 hejsa, hopsa, hop, hop, hop!

Han var nu redet saaledes frem paa Lykke og Fromme i flere Uger, da kom han en Aftenstund lige ved Solnedgang til et lille fattigt Vertshus. Just som han steg af Hesten, bemærkede han langt borte i det fjerne en stor Skov.

„Hvad hedder den Skov?“ spurgte han Verten, der selv var kommen ud for at tage imod ham.

„Det er Troldskoven!“ sagde denne og slog et Kors for sig.

„Hvorfor hedder den Troldskoven?“

„Dér driver Troldenes Konge sit Spil, han har omgivet hele den uhyre Skov med en høj, høj Mur af svære Kampesten; den, der kommer dér indenfor, er dødsens“.

„Da kunde jeg nok have Lyst til at aflægge ham et Besøg; jeg er dragen ud i Verden for at søge Lykken, maaske kan jeg finde den i hans Rige. Man siger jo, at Troldene røve fra Menneskene det bedste, de have, maaske har han ogsaa, hvad jeg søger?“

„Ak nej, ædle Herre! vov aldrig paa at komme derind! Mangen stolt ung Ridder har forsøgt den Dyst, men ingen af dem er vendt tilbage.“

„Hvordan kommer man derind“?

„Paa den nordre Side er en uhyre Jernport, I behøver blot at banke paa, saa springer den strax op for jer; men unge Herre! lyd mit Raad, og bliv derfra, det vil ellers gaa jer ilde“.

„Sørg nu godt for min Hest, og lad os hvile ud hos jer i Nat, saa kunne vi tales ved om den Ting imorgen tidlig“.

Den hele Nat drømte Manfred kun om Troldskoven, og da han vaagnede ved Daggry, var det ham, som en Røst sagde til ham, at dér vilde han finde Lykken. Hurtig stod han op og klædte sig paa, lagde Penge paa Bordet til Verten, saa sadlede han sin Hest, og nu gik det i Galop ad Troldskoven til.

Han naaede sent til den høje Mur, og da han holdt for Jernporten, tog han sin Lanse, som stak i et Hylster ved Sadelremmen, og med dens Skaft bankede han paa Porten. Strax fløj de uhyre Porte op paa de hvinende Hængsler, og uden at betænke sig sporede han sin Hest og red rask ind. Porten faldt bragende i efter ham.

Hvor var der yndigt derinde! De dejligste Blomster prangede alle Vegne, og Træer med de yndigste Frugter rakte deres Grene ned mod ham, saa han blot behøvede at række Haanden ud for at tage dem. Fastende, som han var, havde han den største Lyst til at nyde en af dem, men han erindrede sig den gamle Ellens Raad og afhug med sit Sværd en Gren med de yndigste Frugter, og se, da de faldt til Jorden, blev de alle til Ildkugler, der blussede op og forsvandt i et Øjeblik, efterladende en hæsleg Stank. „Se, se!“ raabte Manfred, „det var da nogle dejlige Frugter; men I skal staa tidlig op, hvis I skal narre mig“! og saa red han videre.

Nu blev med ét hele Haven forandret. De dejlige Blomster blev til hæslege Slanger, som hvæsede strakte deres giftige Gab ud mod ham; Træerne blev til vældige Kæmper med uhyre Knipler i de store Hænder; Himlen blev kulsort, det lynede og tordnede, og Regnen strømmede ned. Men Manfred drog sin Kappe om sig, trak Hætteu over Hovedet, tog sit gode Sværd i Haanden, og saa sang han, idet han uforfærdet red fremad, saa højt han kunde:

Jeg frygter ikke Ild og Vand,
ej Slangegift mig skrækker;
den første, som sig nærme tør,
paa ham jeg Halsen knækker!
Og hør du mig, du Trold saa led,
dit Rænkespil du spare,
jeg har en god Samvittighed,
jeg frygter ingen Fare!

Da forsvandt alt dette Kogleri igjen, og Haven fik det forrige milde og venlige Udseende; man hørte rislende Kilder og dejlig Fuglesang, og en fast bedøvende Blomsterduft udbredte sig over alt. „Vil du nu forsøge det med det milde igjen“, raabte Manfred leende, „det nytter ikke, min gode Trold, hverken mig eller min gode Hest kan du dysse i Slummer med dine Kunster“!

Han øjnede alt i det fjerne Taarnene af en Borg; men just som han drejede om ad en Vej hen imod den, kom et Uhyre farende frem med et rasende Brøl. Det lignede nærmest en forfærdelig stor Kat, som, da den rejste sig paa Bagbenene, ragede højt op over Manfred, og

som den stod dér med de lange Kløer, rede til at gribe fat i ham, medens dens uhyre Gab viste to Rækker skarpe Tænder, skulde man tro, at den nok kunde skræmme selv en modig Mand.

„Ha, ha“! lo Manfred, „nu kommer nok Hans Majestæt i egen høje Person; nu vel! lad os saa prøve en Dyst med hinanden“!

Med disse Ord fældede han sin Lanse, sporede sin Hest og red lige ind paa Uhyret; men dette gjorde hurtig omkring, fo'r hylende af Sted, og nu begyndte en fortvivlet Jagt over Buske og Hegn, mellem Træer og Blomster rundt i hele Haven; idet en Skare af mange tusende smaa og store Katte hylende og skrigende fo'r efter dem. Flere Gange var Manfred Uhyret saa nær, at han kunde naa det med sin Lanse, og han saá dets mørke Blod farve Græs og Blomster. Endelig styrtede det udmattet ned, og i samme Nu satte han Spydodden paa dets Bryst, rede til at støde til.

„Naade“! skreg Uhyret, „Naade! du er stærkere end jeg, dig formaar jeg ikke at røre. Vil du spare mit Liv, skal jeg udrette, hvad du forlanger“!

„Hvem er du“?

„Jeg er Troldkongen“! sagde Uhyret, og med det samme skiftede han Skikkelse og laa der som den hæsligste Trold, nogen vilde sé, „det er min Borg, dufo'r saa i Afstand, lad mig drage forud og berede alt til din Modtagelse“.

„Ikke af Stedet“! raabte Manfred. „du følger mig derhen, og dersom du prøver paa at sende noget Bud, støder jeg dig ned strax“!

Saa maatte Troldkongen humpe, saa godt han kunde, ved Siden af Hesten, og hele Skaren af Katte fulgte slukørede og ludende med Hovederne bag efter.

Da de kom til Slottet, steg Manfred af sin Hest og bandt den ved Porten, derpaa sagde han til Trolden: „Du bliver her ved Porten og vogter min Hest; men pøns ikke paa Svig! husk, dit Liv er i min Haand, og jeg skal vide at finde dig, om du saa skjulte dig i Jordens Afgrunde“!

Skjælvende adlød Trolden, idet han ærbødigt sagde: „Husk Herre, du kan befale, hvad du vil, din Vilje skal strax ske“!

Uden at svare ham gik Manfred med raske Skridt op paa Slottet.

IV.

Den hvide Kat.

Naar om et Menneskes Værd du vil dømme,
ej ved hans Ydre du standse din Dom;
thi du det vigtigste vilde forsømme,
hvis om hans Sind ej til Klarhed du kom;
tit kan et Aasyn, saa yndigt at skue,
skjule et Hjerte, saa haardt og saa stolt,
medens det kjærligste Hjerte kan lue
bag ved et Ansigt, saa stygt og saa koldt.

Et prægtigere Slot kunde ingen tænke sig. Vægge og Loft var af drevet Sølv, Døre og Vinduer af skinnende Guld, og Ruderne af det klare Krystal. Overalt straaledede der af dejlige mangefarvede Ædelstene. Gulvene vare af indlagt Marmor af forskjellig Farve, saa det dannede mange selsomme Figurer. Midt i Forhallen var et højt Springvand, hvis klare Straaler faldt i store dejlig farvede Muslingskaller; — kort, der var pragtfuldt, men uhyggeligt og koldt.

Da Manfred nu gik hen mod de store Fløjdøre, saa var det forunderligt, at, som han kom dem nær, sprang de begge op, som førte af usynlige Hænder, og over alt var disse usynlige Hænder tilstede og udrettede alt, hvad han ønskede, uden Vink eller Befaling; gjorde han Mine til at tage sin Kappe af, strax løftede de usynlige Hænder den af hans Skuldre og hængte den hen, og saaledes med alt.

Efter at han havde gennemvandret flere prægtige Sale, sprang Fløjdørene op til et Værelse, hvor alt var saa hyggeligt, varmt og venligt, at Manfred uvilkaarlig blev staaende paa Tærskelen og forundret saa derind. Da traadte en Kvinde ham i Møde, hendes prægtige Dragt var tildels skjult af et tæt hvidt Slør, som ogsaa tilhyllede hendes Hoved og Hænder. Lidt fra ham stod hun stille og hilste ham med Anstand, medens Manfred ærbødigt gjengjældte hendes Hilsen.

„Velkommen, ædle Ridder!“ sagde hun med en blid og tiltalende Røst, „min Herre, Troldkongen, maa ikke være hjemme, siden I kommer herind til mig, thi jeg er hans Brud, og dette Værelse maa ingen uden han betræde“.

„Han ligger saaret ved Slottets Port, og kun paa mit Bud tør han vove sig derfra“, sagde Manfred.

Det var som en Gysen gennemfor den tilslørede Kvinde, hun stod et Øjeblik tavs som for at besinde sig, derpaa kastede hun sig paa Knæ for ham og sagde med bevæget Stemme: „Naade, ædle Ridder, jeg beder eder om Naade for min Brudgom! Tillad, at jeg skikker Tjenere ned, der kunne bringe ham ind paa Slottet og pleje ham“.

„For eders Skyld, min smukke Dame, tillader jeg det; vel har jeg ikke sét eders Aasyn, men eders Stemme siger mig, at I ikke kan pønse paa Svig“.

Uden at svare ham, stod hun op og, idet hun vendte sig til Siden, sagde hun rask „Skynd jer allesammen og sørg for, at Troldkongen føres til sit Sovekammer“!

Manfred saa sig om, men der var ikke et Menneske i Stuen, derimod opdagede han rundt i hele Værelset en Mængde Katte, og til hans Forundring sprang nu Fløjdørene op, og ud styrtede alle Kattene, den ene over Hovedet paa den anden.

Saasnart Dørene havde lukket sig igjen, sagde den tilslørede Dame: „Vi kunne nu tale uden Vidner. Hil være eder, ædle unge Herre! eders Uskyld og Kjækhed har besejret al Troldenes Magt. I er nu Herre her og kan uden Fare nyde alt og foretage eder, hvad I vil; I kan frit drage ud og ind her, naar I vil; men mærk eder vel dette: man vil søge at lokke eder til Overdaadighed i Nydelser; lykkes det, da er det forbi med eders Magt, og I slipper aldrig mer herfra“.

„Vær uden Frygt, min ædle Dame! i den Retning skal intet friste mig; jeg er opdraget tarveligt i min unge Alder. Men hvem er I, som saa venlig antager eder mig, og hvorfor maa jeg ikke se eders Aasyn“?

„Dersom I ikke vil mig ilde, unge Herre; da spørg mig ikke og søg ikke at udforske, hvem jeg er, det vilde kun volde mig Sorg og Fortræd, thi et Løfte binder min Læbe, og hvad mit Aasyn angaar, da var det bedst, I aldrig så det; men jeg tør ikke bære Sløret længer, fik min Herre at vide; at jeg tilsløret har talt saalænge med eder, da var jeg ulykkelig“.

Med disse Ord slog hun Sløret til Side, — og Manfred traadte uvilkaarlig et Par Skridt tilbage; — thi den unge Dame, han mente at have talt med, var en stor hvid Kat med brune Poter, og som hun stod der og stirrede paa ham med de grøngule Øjne, så hun saa modbydelig ud, at Manfred uvilkaarlig drejede sig om for at gaa.

„Det tænkte jeg nok“, lød da den smukke Stemme med vemodig Klang bag ved ham, „I er, som alle andre Mennesker i det Stykke. I lader eder skræmme bort af det ydre. Naar et stakkels Menneske har haft den Ulykke at faa et hæsligt Ydre, saa vende I eder med Afsky bort uden at agte paa, om der bor noget bedre indenfor“.

Ved disse Ord blev Manfred rød af Skam, han vendte sig hastig om og sagde: „Tilgiv! jeg blev saa overrasket ved dette Syn, at jeg ikke var mig selv mægtig; af alt, hvad jeg har set i Troldkongens Borg, har intet slaaet mig som dette“.

„Jeg forlader eder nu et Øjeblik for at se til min syge Herre“, sagde den hvide Kat, „eders Taffel er dækket, behager I at spise“?

„Hvem I saa end er, og hvordan I end sér ud, saa vækker I min Tillid“, sagde Manfred, „paa eders Ord vil jeg spise og drikke, thi jeg trænger til at styrkes efter den Dyst, jeg har haft i Dag“.

Dermed gik han hen mod Døren, der straks sprang op og viste ham gennem en Række Sale et pragtfuld dækket Bord. Her bugnede det af alle Slags lækre og delikate Sager, og de kosteligste Vine i store Krystal-Karaffer indbød ham til overdaadig Nydelse. Men Manfred spiste kun et Par Retter og drak et Par Glas Vin, dermed var han tilfredsstillet og rejste sig fra Bordet, medens alle Lækkerierne stode urørte.

Da han gik ud af Spisestuen, kom den hvide Kat ham i Møde, men hun var atter tilsløret. Hun førte ham ind i en dejlig Havesal, hvor der var en vid Udsigt helt ud til det friske blaa Hav, og da de her var alene, sagde hun: „I har saaret min Herre haardt, han bliver sikkert aldrig frisk igjen; han tørster efter Hevn, og jeg har nu maattet love ham, at jeg paa enhver Maade skal søge at lokke eder til at blive her, at I muligen tilsidst kunde fristes over eders Evne. Jeg har faaet Lov til at bære mit Slør, naar jeg er sammen med eder, at ikke mit Udseende skal skræmme eder bort herfra. Men jeg raader eder, ædle unge Herre, rejs strax bort, jeg vil hellere taale hans Forbitrelse, end I muligen skulde blive ulykkelig“.

„Vær uden Frygt for mig, jeg bliver her kun et Par Dage, til jeg og min Hest har hvilet ud, saa drager jeg atter ud i den vide Verden at søge min Lykke“.

Men der gik ikke blot et Par Dage, men der gik mange Uger og mange Maaneder, og Manfred var endnu paa Troldborgen. Dagene fløj for ham i den hvide Kats Selskab; hun bar aldrig sit Slør, thi Vanen er den anden Natur, og Manfred havde nu saaledes vænnet sig til hendes Udseende, at det kun sjelden stødte ham. Hver Dag red de en lang Tur omkring i Troldskoven, og den var saa stor, at den syntes uden Ende. Det var et underligt Optog, naar de to red ud, han paa sin raske Skimmel med det dejligste Ridetøj, besat med Ædelstene, og hun paa et forunderligt Dyr i Slægt baade med Love, Tiger og Abekat, medens de fulgtes af

en Skare Katte af alle Farver og Størrelser, hvilke her gjorde Tjeneste som Hunde. Men paa disse Ture samtalede de ret med hinanden, og havde saa stor Glæde af hinandens Selskab, at de slet ikke lagde Mærke til, hvor hurtig Tiden gik hen.

Saa var det da paa en af disse Rideture, at han en Dag fortalte hende, i hvad Ærinde han var draget fra sit Hjem, og da hun hørte, hvad Tid han atter skulde give Møde, da udbød hun bestyrtet, „det er den yderste Tid, I maa rejse strax og vil maaske endda komme for sent“!

„Jeg har ikke Behov at haste; jeg har jo ingen Hund at bringe med, saa kan jeg ligesaa gjerne blive borte; de to andre faa saa da ikke den Glæde at le mig ud“!

„Kan I saa let opgive jert Kongedømme? Prinds Manfred“! Har I glemt den smukke Afsked, da I forlod Slottet? Vil I skuffe Folkets Tillid og Forventning? Og nu eders Plejefader, den gode, gamle Konge“, tilføjede hun med bevæget Stemme, „hvor vil han græmme sig, hvis I nu ogsaa skal berøves ham. Kan I næne det“?

„Tak, at I vækkede mig“! udbød Manfred, „jeg kan endnu komme tidsnok, og vel bliver jeg ikke Konge, men jeg skal blive en kjærlig Søn og min kjære Konge en Støtte og Trøst paa hans gamle Dage“.

„Nej! I skal blive Konge, Prins Manfred, I og ingen anden“! sagde den hvide Kat, „jeg skal give eder en Hund, hvormed ingen kan maale sig i Skjønhed; det kommer kun an paa ét, — har I Tillid til mig“?

„Ubetinget“! svarede Manfred, „jeg vil følge eder i alt“!

„Saa maa I rejse endnu i Aften, gjør eder rede, saasnart vi komme hjem, og mød mig, naar I er færdig til at rejse, i den store Havesal“.

Et Par Timer efter samledes de i Havesalen; de satte sig ved hinandens Side i Divanen. Da fremtog den hvide Kat hurtig en lille Æske af det pure Guld; den lignede en yndig Frugt. „Stik den hurtig til eder, at ingen skal se den“, sagde hun, „og her, gjem Nøglen godt, og naar I staar for Kongens Throne, da luk den op, og I vil blive Konge. Men har I ikke Tillid til mig og aabner Æsken, før den Tid, jeg har sagt, da vil I gaa Glip af Kronen, og jeg af den Fryd at have skabt eders Lykke. Og nu, lev vel, Prins Manfred! og glem ikke den stakkels „hvide Kat“!

„Glemme dig! nej aldrig! Hvem du er, derom maa jeg jo ikke spørge; men saa meget føler jeg, at hér hører du ikke hjemme; og jeg sværger ved min Ære, snart skal du se mig igjen, og da skal jeg gjengjælde dig, hvad du har gjort imod mig“!

Dermed forlod han hende, besteg hastig sin Hest, en føje Stund efter slog Troldskovens Porte med voldsomt Brag i efter ham, og han var atter ude i det fri.

V.

Lykkens Yndling.

Hvad ej kan faas for Sølv og Guld,
 ej al din Flid kan finde,
 det Lykken, hvis den er dig huld,
 dig skjænker som i blinde;
 men slet det kun dig gavne vil,
 hvormed den dig forlener,
 hvis ej du bringer det dertil,
 at Lykken du fortjener.

Kongen sad paa sin Throne med Guldkronen paa og det store Guldsepter i sin højre Haand; bag ved Thronstolen stod alle Ministrene. Dagen var kommen, paa hvilken Prinserne skulde møde for hans Throne, og det skulde afgjøres, hvem der var den lykkeligste og skulde være Thronfølger. Op fra Slotsgaarden lød Larmen af Folkehoben, der i saa stor Mængde var stimlet sammen, at den ikke blot fyldte Gaarden, men hele Pladsen udenfor Slottet sortnede af Mennesker, som vilde bringe den nyvalgte Thronfølger deres Hyldest. Da Klokken slog 12, lod Kongen Herolderne støde 3 Gange i Hornene fra Borgens Taarne for at melde de tre Prinser, at nu var Tiden kommen til at møde. Da gik Døren til Thronsalen op, og ind traadte begge Brodersønnerne, iførte deres Højtsdragt. De knælede ned for Thronens Fod, og hver af dem frembar paa en med rødt Fløjlbetrakket Bakke den nydeligste lille Hund, man vilde eje. Men Kongen sad stille i spændt Forventning og stirrede hen mod den tomme Plads ved de to Prinsers Side; han vidste, at Manfred endnu ikke var kommen til Slottet, og han var saare bekymret for ham og fortvivlet ved den Tanke, at han skulde blive nødt til at vælge en af Brodersønnerne, hvem han slet ikke holdt af; — han befalede, at der atter skulde blæses fra alle Taarnene. — Højtidelig lød de tre lange Toner, saa blev der atter Stilhed, og man hørte ikke en Lyd nede fra Slotsgaarden, thi hele Folket stod i spændt Forventning, om deres Yndling ikke skulde komme. Tredje og sidste Gang lød Hornenes kaldende Toner; en lille Stund endnu, og Dommen maatte falde. En lydløs Stilhed herskede, — — Da hørtes Jubelraab fra Mængden, som stod udenfor Slottet, og snart forplantede den sig ind i Slotsgaarden. Leve Prins Manfred! Velkommen vor elskede Prins! hurra, hurra! Det var en Jubelstorm over al Beskrivelse. Et Øjeblik efter sprang Fløjdøren op, og iført sin simple gule Kjortel traadte den ængstelig ventede Prins ind i Salen. Han knælede ned for den kongelige Throne og kyssede sin Plejefaders Haand. „Tilgiv, at jeg kommer saa sent, et Uheld er tilstødt mig paa Vejen!“

„Medbringer du ingen Hund, min Søn?“ sagde Kongen bekymret.

I sin Hast havde Manfred rent glemt Hunden, han greb sig til Brystet, jo, der laa Guldæskan; men da han i det samme saa' de to dejlige Hunde, de andre to Prinser frembar, saa blev

han lidt underlig til Mode, og den Tanke opstod uvilkaarlig hos ham: „Skulde hun have narret mig! hvor vil jeg da blive til Spot!“ Men det var kun et Øjeblik, saa bedækkede Skamrødmen hans Kinder, rask tog han sin Æske frem, man bragte ham en smuk Bakke som de andres, han stak Nøglen i Laasen, drejede om, op sprang Æskens Laag og ndaf den en Hund, saa lille og yndig, at de andre vare store Køterhunde i Sammenligning med den. Et almindeligt Bifaldsraab lød gennem Salen, men de to andre Prinser tabte af Forbavselse og Harme deres Bakker af Hænderne, og deres ulykkelige Hunde løb pibende hen, hver i sin Krog. — Et Glædessmil gik over Kongens Ansigt, men han sad lidt tavs og tænkte over, derpaa sagde han:

»Derom kan jo ikke være nogen Tvivl, at Manfred har været den af Lykken mest begunstigede; men da det er alle bekjendt, hvor kjær han er mig, og jeg nødig vil synes uretfærdig mod mine Brodersønner, som dog ved Blodets Baand staa mig nærmere end han, saa vil jeg lade det komme an paa en Prøve til. Drag ud igjen og mød idag om et Aar atter for min Throne, og den, som da bringer mig et Tørklæde, 3 Alen langt og saa fint, at det kan trækkes gennem et Naaleøje, ham vil jeg anse for den lykkeligste.«

Dermed forlod Kongen Salen; de to rige Prinser trak atter Vejret, og strax skulde de spotte den stakkels Manfred, for den Gang troede de da, at de vare sikre paa Sejren; det var da noget, man kunde faa for Penge, mente de; men Manfred var lige frejdig og glad for det. „Har Lykken været med mig første Gang, saa svigter den mig vel heller ikke nu,“ sagde han. „Jeg ønsker jer bedre Held end sidste Gang!“ og dermed forlod han de to Spottere.

De drog strax igjen af Sted, den ene til Persien, den anden til Indien, dèr skulde jo de bedste Vævere være, og saa morede de sig under Vejs saa godt, de kunde.

Manfred derimod maatte blive en Tid paa Slottet; thi det Uheld, der havde ramt ham, bestod deri, at hans dejlige Skimmel var styrtet paa Vejen et Par Mil fra Slottet og havde slaaet sit ene Ben saa slemt, at han maatte lade den staa under Vejs i en Skov og gaa de sidste Mil. Før den var fuldkommen rask igjen, kunde han ikke tænke paa at rejse. Det trak imidlertid ud den ene Uge efter den anden, og nu var allerede 4 Maaneder af Aaret forløbne.

Manfred var imidlertid ikke utaalmodig derover, han plejede tvertimod selv sin trofaste Rejsekammerat og vilde paa ingen Maade tage afsted, saalænge der var mindste Spor tilbage af Saaret. Men det værste var, at Tiden faldt ham saa ubeskrivelig lang. Hvad der før havde glædet ham, brød han sig slet ikke om mere; alle hans gamle Venner, selv gamle Ellen, ja, selv den kjære, gode Konge, kjedede ham nu; hans eneste Glæde var at gaa alene om i Mark og Skov, og saa var hans Tanke altid hos den hvide Kat i Troldskoven. Hans Længsel pinte ham dobbelt, fordi han ikke turde tale til nogen derom; thi det havde han helligt lovet den hvide Kat, at han ikke med et Ord skulde omtale hende eller Opholdet i Troldskoven. Aldrig saa snart var derfor hans Hest igjen ved de gamle Kræfter, før han tog Afsked med alle og atter begav sig paa Vejen til Troldskoven og til hans Længsels Maal, den hvide Kat. Hvor var de glade ved at være hos hinanden igjen! Han fortalte hende, hvordan det var gaaet, og hvad for en Opgave der nu igjen var stillet ham at løse; men hun bad ham ikke sørge for det, den Ting skulde han nok have i Orden til hans Afrejse. Men da han nu bad hende tage med, naar han snart drog afsted igjen, og fortalte hende, hvor meget han havde længtes efter hende, — da bad hun ham aldrig tale derom, det var umuligt, thi de Betingelser, der stilledes for, at hun skulde kunne forlade Troldborgen, vilde aldrig kunne opfyldes.

Bedrøvet lavede Manfred sig til Afrejse, og da han tog Afsked fra den hvide Kat, gav hun ham en Valdnød af Guld og bad ham passe vel paa den og først aabne den, naar han stod for Kongens Throne, saa skulde han nok vinde Prisen og blive Konge.

Manfred svor, at han strax vilde vende tilbage til hende igjen, saa forlod han Troldborgen, og paa den bestemte Dag ankom han i god Tid til Slottet.

Han traadte denne Gang med de to andre Prinser frem for Kongens Throne.

De fremdrog hver et yndigt, fint Tørklæde, men da Kongen rakte Naalen frem til Prøve, saa var der ikke Tale om, at noget af dem kunde gaa derigjennem. Da tog Manfred sin Guld-Valdnød frem, aabnede den og se, derinden laa et Guld-Agern; han aabnede atter det, saa laa deri en lille Guldnød, og af den fremtog han et Tørklæde saa fint, at man næsten ikke kunde se det, og det gik som ingen Ting gjennem Naaleøjet.

Atter lød et almindeligt Forundrings.Udraab gjennem Salen, og de to andre Prinser stak harmfulde deres Tørklæder i Lommerne; — men Kongen sagde:

„Ja, min kjære Manfred! du har atter vundet Prisen; men hør nu et Ord: Lykken synes at være dig gunstig fremfor dine to Medbejlere, og jeg tror nok, at jeg nu, uden at synes uretfærdig, kunde erklære dig for min Thronfølger. Men jeg vilde gjerne, at Lykken skulde skjænke den sin største Gunst, som en Gang skal være Konge i mit Land. Nu er den største Lykke, der kan times en Mand, den, at han faar en smuk og elskværdig Hustru. Drag derfor ud alle tre og prøv for tredje Gang Lykken, og her giver jeg nu mit kongelige Ord paa, at den, der idag om et Aar fremstiller for mig den skønneste og elskeligste Prinsesse som sin Brud, han skal arve min Krone. Og for at det skal ses, at det gaaer retfærdigt til, saa skulle mine Ministre være Dommere.“

„Naa, Guldspurv!“ sagde de to rige Prinser til Manfred, „du drømte dig nok allerede Konge; men du kan da nok se, at vor Farbroder, Kongen, ikke vil have dig til sin Efterfølger, trods alt dit Svine-Hæld, siden han nu stiller os en Fordring, som han véd, du ikke kan opfylde. Flyv du nu ud, du fattige Guldfugl! og se, du finder dig en Prinsesse, som vil have dig! — Saa gik de hjem og tog deres allerfineste Klæder paa, som straaled af Guld og Ædelstene, og med et stort og prægtigt Følge drog de ud, hver til sin Side, for at finde sig en Prinsesse, der var smuk og god.

Men denne Gang tabte Manfred sin Frejdighed. Han var ikke bleven kjed af det, fordi han saaledes anden Gang var bleven narret, han vidste godt, at den gode Konge havde gjort det af Hensyn til ham, for at han, hvis han atter vandt, skulde finde en gunstig Modtagelse ogsaa hos dem af Rigets Stormænd, der nu vare ham imod, naar han besteg Thronen, som den af Lykken særlig udkaarede. — Nej, det var noget andet, der denne Gang gjorde ham mismodig, og for første Gang i hans Liv berøvede ham hans friske og frejdige Sind. — Han folte, det var ham umuligt at vinde denne Gang; han kunde ikke bejle til nogen Prinsesse, om hun saa var saa dejlig som en Engel fra Himlen, thi nu først folte han ret, at hans Hjerte tilhørte en anden. Det forunderlige Væsen i Troldborgen optog ham saaledes, at han folte, han aldrig kunde faa nogen Kvinde kjær. Han gik derfor om, mismodig og forknyt; at blive Konge maatte han nu opgive, og det var haardt for den, der havde været saa nær derved, og hvad Lykke kunde han vel vente sig til Erstatning? — Den stakkels Manfred! det var en stræng Tid for ham! Tilsidst kunde han ikke holde det ud længere paa Slottet, hvor alle vilde vide, hvad der fejlede ham,

medens han ikke turde tale til nogen derom. En Nat stod han op, sadlede i al Stilhed sin Skimmel og listede sig med den ud ad en Bagport, uden at Vagten mærkede det, og saa red han ud i Verden igjen uden Maal og Med. — Længe red han omkring, og det lakkede snart mod Aarets Ende, men Manfred var lige bedrøvet og nedslaaet i Sindet.

Hvordan det nu gik til, om det var den tro Skimmel, der af sig selv var slaaet ind paa den Vej, eller hans gode Lykke førte ham derhen, det véd jeg ikke; men en Dag, da Manfred som sædvanlig sad paa Hesten, drømmende i sine egne Tanker, da stod denne paa én Gang stille, og da Manfred hævede sit Hoved op, saa holdt han udenfor Porten til Troldskoven, og hans Længsel stod jo til dette Sted, men han havde ikke kunnet bekvemme sig til at tage derhen, før hans Sind var kommet i Ro. Han vidste jo, at den hvide Kat vilde spørge ham om Grunden til hans Bedrøvelse, og den, syntes han, umuligt han kunde sige hende. Men nu, da han var ved Porten, og saa nær ved hende, nu kunde han ikke staa imod; han bankede paa, og faa Øjeblikke efter sad han ved hendes Side i Havesalen.

— Han havde sagt hende alt. Hun havde spurgt ham saa kjærligt, saa indtrængende, saa han havde ikke kunnet tie. Han havde sagt hende, at han elskede hende og ikke kunde knytte sig til nogen Kvinde, „og derfor“, sluttede han, „vil jeg nu bestandig blive her i Borgen hos dig; kan jeg ikke befri dig, saa vil jeg være i din Nærhed og værne om dig hele mit Liv!“

„Nu, min elskede Manfred, kan du fri mig ud herfra!“ udbrød hun med Jubel, „hvis du kan gjøre det sidste store Skridt. Har du Mod til at fremstille mig for Kongen og det hele Hof som din Brud? Thi víd, det er Betingelsen for min Frihed: naar en ung uskyldig Mand af kongelig Byrd har saa stor Kjærlighed til mig, at han vil trodse Verdens Haan og Spot og føre mig frem som sin Brud, da er jeg fri. — Men prøv dig selv vel; forestil dig det Øjeblik, da du løfter Sløret, som skjuler mit hæslige Ydre, og du staar der, en Skive for alles Latter og Spot! Betänk dig vel!“

„Jeg er rede!“ raabte Manfred henrykt, „jeg trodser hele Verden, og naar du er fri, saa fører jeg dig langt bort til et ensomt Sted, hvor Verdens Øjne ikke kunne sé dig, der skulle vi leve som kjærlige Søkende, jeg vil arbejde for dig og værne om dig hele mit Liv. Kom, lad os ile bort fra dette Sted!“

Da den mørke Nat rugede over Troldskoven, holdt Manfred udenfor paa sin Skimmel, da aabnedes en lille Dør, en Skikkelse traadte ud, tæt indhyllet i en mørk Kappe, og nærmede sig til Stedet, hvor han holdt. Manfred løftede den op og satte den foran sig paa Hesten, han svøbte sin Kappe tæt om den, og nu gik det i al Stilhed Fod for Fod gennem Skoven. Paa hans Bud aabnede Porten sig, og i flyvende Galop bar den tro Skimmel to lykkelige Væsner henad Vejen til Kongens Borg.

VI.

Den sidste Prøve.

At love, o, hvem kan ej det,
 med Løftets Løn for Øje!
 alt synes dig saa saare let,
 alt vil saa snildt sig føje;
 men bi, du raske Yngling, bi,
 til først den Stund er kommen,
 da du dit Løfte skal indfri,
 mens Verden fælder Dommen!
 Held dig, om du dit Ord da holdt med Ære,
 da skal den skønne Løn dig sikker være!

Saa kom da Dagen, den endelige Afgjørelses Dag. Lang Tid forinden havde man forberedetsig til denne højtidelige Dag. Slottets store prægtige Riddersal var bleven festlig smykket, en ny pragtfuld Throne var oprejst i den ene Ende og paa begge Sider af den ophøjede Sæder til Ministrene, som jo skulde være Dommere og saaledes afgjøre, hvem af de 3 Prinser der skulde være Thronfølger. Fra den tidlige Morgen strømmede festligklædte Folk af alle Stænder op til Slottet for i Tide at skaffe sig Pladser, hvorfra de kunde se den hele Stads. Op ad Dagen kom det ene stadselige Optog efter det andet; thi Kongen, som vilde gjøre denne Dag saa højtidelig som muligt, havde indbudt alle Nabofyrster og alle Landets store og fornemme til at være Vidne til denne for Landet saa betydningsfulde Begivenhed. Da Timen nærmede sig, var hele den store Riddersal fuld af prægtig klædte Herrer og Damer, som forventningsfuldt ventede Afgjørelsens Øjeblik. Nu fremtraadte to Herolder og meldte med høj Røst Kongens Ankomst. Alle stode op og bøjede sig ærbødig, da han, fulgt af Ministrene, traadte ind med langsomme Skridt. Han var iført den Kroningsdragt, han bar den Dag, han ægtede sin elskede Dronning, og idet han blev iført den, saa traadte de, han saa bittært savnede, hans Hustru og hans Datter, levende frem for hans Tanke, derfor saa' han saa alvorlig, ja bedrøvet ud. Da han havde sat sig paa Thronen, gav han et Tegn til Herolderne, og disse opfordrede nu med høj Røst den ældste af Brodersønnerne til at træde frem. En Sidedør aabnedes, og han traadte ind, idet han ved Haanden førte sin Brud, en høj, smuk Dame, som straaled af Perler og Ædelstene. De hilste med Smil til alle Sider, saa gik de frem for Thronen og bøjede sig dybt for Kongen. Han bød med et Par Ord den unge Prinsesse velkommen, hvorpaa Marskalken anviste dem Plads ved Thronens højre Side. Paa Heroldens Tilraab fremtraadte derefter den yngre Broder, og efter at have fremstillet sin Brud for Kongen toge de begge Plads ved Thronens venstre Side. Da raabte Herolden:

„Prins Manfred! træd frem og fremstil for Kongen hende, du har valgt til din Brud!“
 og i Døren viste sig Manfred, førende ved Haanden en høj Kvindeskikkelse, men hendes lange guldbroderede Slæb og et tæt hvidt Slør skjulte hende fuldstændig for de spejdende Blikke.

Lige til dette Øjeblik havde Manfred været frejdig og glad; men da han nu saa' den prægtige Forsamling, hvorfra alle Øjne hvilede paa ham, da blev det ham først klart, hvad det var for et Skridt, han var i Færd med at gjøre. En ubeskrivelig Rædsel betog ham, han blev

ligbleg, og hans Fødder vare som fastnaglede til Dørtrinet, han formaaede ikke at røre sig af Stedet.

Da hørte han bag Sløret et dæmpet Suk, og en inderlig bevæget Stemme hviskede: „Svigter du mig nu, Manfred?“ — Det var nok til at kalde ham til Besindelse igjen; Blodet fór tilbage i hans Kinder, og med raske, men værdige Skridt førte han sin Dame frem for Thronen. Han bøjede sig dybt for Kongen, derpaa sagde han med høj og sikker Røst: „Høje Konge! her fører jeg frem for din Throne hende, som mit Hjerte elsker; men før jeg løfter Sløret, som skjuler hendes Aasyn, da vil jeg sige dig, at det ikke er for at vinde Kronen, jeg gjør dette Skridt; thi den giver jeg med Glæde Afkald paa. Jeg beder dig modtage hende med Venlighed og ikke dømme efter det ydre Skin. Men den, som vover at krænke hende blot med et Smil,“ her tilkastede han de to Brødre et udfordrende Blik, „han skal staa mig til Ansvar derfor, thi jeg vil værge hende med mit Liv og mit Blod.

Med disse Ord løftede han rask Sløret; — men hvo kan forestille sig hans grænseløse Begejstring, da han saa' den dejligste unge Kvinde staa for sig; han stod som forstenet og saa' paa hende. Men Kongen, han sad og stirrede, som havde han sét et Gjenfærd fra Underverdenen; han bredte sine Arme ud, men kunde en Tid ikke faa et Ord over sine Læber. Pludselig steg han ned fra Thronen, „Guldnare, mit elskede Barn!“ raabte han; „min inderlig elskede Fader! Gud være lovet, du kjendte mig igjen!“ og nu laa Fader og Datter i hinandens Arme.

Den hele Forsamling havde rejst sig i største Bevægelse og trængte sig hen omkring dem; først stod de tause og saa' paa de lykkelige tre, derpaa brød de ud alle som én: „Leve Kongen! leve Prinsesse Guldnare! leve Prins Manfred!“ Musiken stemmede i, og en uendelig Jubel bølgede gennem Salen. Derpaa tog Kongen sin Datter ved den ene Haand og Manfred ved den anden, traadte saa ud paa Balkonen til det forsamlede Folk, som Ministrene havde meddelt, hvad der var hændet, og nu blev der en Jubel, som syntes aldrig at ville faa Ende.

Men de to rige Prinser, de trak sig i al Stilhed bort med deres Prinsesser; kort efter solgte de alle deres Godser, forlod Landet, og man hørte aldrig siden noget til dem.

Et halvt Aar efter var der stor Fest over det hele Land. Kongen havde udnævnt Prins Manfred til sin Medregent, og paa Prinsessens Fødselsdag stod deres Bryllup; efter Vielsen bleve de kronede til Konge og Dronning. At beskrive den Fest og den Jubel, det formaar min Pen ikke. Men om Aftenen, da Himlen bredte sit Stjernetæppe over den mørke Jord, da straaled Slotsgaarden af mange tusende Fakler; det var Folket, som bragte den unge Konge og Dronning sin Hylding. Paa Altanen stod det lykkelige Par i Kroningsdragt med Guld kroner paa, og et smukkere Kongepar har Verden aldrig ejet.

Da sang Folket:

Hil være den Brudgom, som vandt sig en Brud
saa yndig og from som Guldnare!
Hil være Kong Manfred, som tappert holdt ud
og trodsede Rædsler og Fare!

En stoltere Konge ej findes kan,
til Held vil han fore vort elskede Land;
thi Lykken følger den Kjække!

